

Kristīna Guste, izglīto skolēnus par labdarību

PALĪDZĒT ir vienkārši. Šo atziņu Kristīna atgādina ne tikai skolēniem, pie kuriem kā labdarības veikala *Otrā elpa* pārstāve dodas stāstīt par iespējām palīdzēt līdzcilvēkiem, bet arī pati sev. Labdarība nav kas tāds, ar ko var nodarboties tikai bagātie vai cilvēki, kuriem ir ļoti daudz brīvā laika. Lai atbalstītu citus, reizēm pietiek ar to, ka bikšu pāri, kas pašam vairs neder, nevis izmet miskastē, bet aiznes uz labdarības veikalu. «Ziedot ir normāli, tas nav nekas ārkārtējs, tikai izredzētiem paredzēts.»

Ideja, ka ar savu darbu vari kādam citam palīdzēt un atbalstīt procesus, kas pašam šķiet svarīgi, Kristīnai bija nozīmīga, kad viņa pieņēma piedāvājumu strādāt labdarības veikālā par pārdevēju. Materiāla atbalsta sniegšana cilvēkiem un organizācijām, kam tā nepieciešama, kā arī lietu otrreizējā izmantošana – tie ir divi galvenie *Otrās elpas* darbības aspekti. Tā kā labdarības veikala kolektīvs ir neliels, atbildības sadalījums nav tik strikts kā lielā uzņēmumā. Kristīnas pārziņā, jau sākot darbu, nonāca Liepājas veikala komunikācija, pēc pusotra gada viņa kļuva par projektu vadītāju.

«Mana darba mērķis ir skaidrot un popularizēt labdarības ideju.» Jau ilgāku laiku bijusi doma, ka par to vajadzētu stāstīt tieši jauniešiem. Trūka izdarības sākt. Taču, kad Kristīna kļuva par projektu vadītāju,

Strādājot labdarības veikālā *Otrā elpa*, Kristīna izveidoja mācību stundu par ziedošanu un tagad dodas pie skolēniem runāt par to, kā palīdzēt citiem

«Ziedot ir normāli, tas nav nekas ārkārtējs, tikai izredzētiem paredzēts»

viņa nolēma ķerties klāt. Pieaugušajiem ir jau izveidojusies pasaules uztvere, grūti viņus pārliecināt to mainīt, bet jaunieši ir ļoti atvērti jaunām idejām. Viņa izveidoja mācību stundas plānu un devās uz skolām.

Ar bērniem Kristīna runā ne tikai par *Otro elpu*, bet arī par laba darīšanu kā tādu. Kā var ziedot līdzekļus, savu laiku un, piemēram, doties uz patversmi staidzināt

dzīvniekus. «Ziedot mantas ir visvienkāršākais labdarības veids. Sev neko neatņemot, var ziedot mantas, kas pašam vairs nav vajadzīgas.» Pēc labdarības stundas bērni mājās par to var aprunāties ar vecākiem, uzzināt, kur veikālā saņemtie ziedojumi nonāk. Caurskatāmība palīdz veidot sociālo atbildību, ļauj cilvēkam redzēt, ka, ziedojot dažas drēbes, piedalījies, piemēram, vietējā jauniešu centra attīstībā.

Bērni parasti saka – labdarība nozīmē palīdzēt. Un jautājums par to, vai vajadzētu palīdzēt, parasti nerodas. Tomēr nākas sastapties arī ar pretestību, neticību. Jārēķinās, ka klasē var būt arī kāds bērns, kurš varētu būt potenciāls palīdzības saņēmējs, tāpēc ar jauniešiem jāspēj runāt ne tikai viņiem saprotamā un interesantā veidā, bet arī gana iedziļināti. «Tai vecuma grupai nav interesanti, ja atnāk viena tante un stāsta, ka tagad ir jādara tas un šitas. Tāpēc es jautāju, kāda viņiem pašiem ir labdarības pieredze. Lielākoties klasē ir skolēni, kuri jau kaut ko darījuši.» ●

— Marija Leščinska